

AKIRE BÜSZKÉK VAGYUNK – P. HEGEDÜS KOLOS, 1964/H

Budapesten születtem 1945-ben. Édesapám markazi születésű, édesanyám pedig jászladányi. Mindketten Budapestre kerültek dolgozni. Édesapám munkás volt egy borospincében, ahol súlyos balesetet szenvedett és kórházba került. Édesanyám éppen abban a kórházban volt apólónóvér. Így ismerkedtek össze és megszerették egymást. 1944-ben házasodtak össze. Születésemnek ez a távolabbi előzménye. Így már érthető, hogy miért Budapesten születtem.

A legtöbben mégis markazi születésűnek tudnak. Ennek az az oka, hogy az ötvenes években édesapám koncepció per áldozataként börtönbe került. Onnan szabadulva költöztek Mar-kazra, édesapám szülőföldjére.

Szüleim mindketten vallásosak voltak, és engem is így neveltek mindkét testvéremmel együtt. Itt találkoztam Szabó Dávid ferences atyával, aki magát "szalasztott barát"-nak nevezte. Dávid atya pártfogásába vett. Mivel a családunk igen szegény volt, ő a ferences palliumából készített nekem ruhát. Ez volt az első beöltözésem.

Édesapám múltja miatt tanáraink tudomásomra hozták, hogy nem reménykedhetek abban, hogy gimnáziumban tanuljak, jöllehet kitűnő tanuló voltam. Ekkor ismét Dávid atya segített: az ő közbenjárására kerültem Esztergomba a ferences szerzetesek gimnáziumába.

Karácsonyi Aladár atyát hívtam a szalagavatómra, aki azt a váratlan kérdést tette fel nekem: "Te gyerek! Mi lesz a gimnázium befejezése után?" Meglepett a kérdés. Rövid gondolkodás után azt válaszoltam, hogy szívesen maradnék itt barátnak. "A lehető legjobbkor mondd. Holnap jön a provinciális, majd bemutatlak neki." Így is történt. A provinciális rögtön azt kérdezte, hogy milyen tantárgyakat tanulnék szívesen. Földrajz és történelem volt a válaszom.

1964-ben az érettségi után hivatalosan is felvételt nyertem a ferences rendbe. Abban az évben öten voltunk novíciusok. Hárman ma is itt vagyunk: Barsi Balázs, Halmai Vilmos és én.

Teológiai tanulmányaim végeztével 1971-ben szentelt pappá Szabó Imre püspök atya. Az egyetemre másodszorra nyertem felvételt történelem-német szakra. 1974-ben államvizsgáztam, majd a Szentendrei Ferences Gimnáziumba kerültem. Mindkét tárgyat tanítottam, sőt osztályt is kaptam. Szerettem a gyerekeket, sokat sportoltam, kirándultam velük. Négy év után a tartományfőnök igazgatóvá nevezett ki (1978-1988). Igazgatóságom alatt újjáépült az iskola. 1988-ban rendtársaim tartományfőnökké választottak (1988-1994). Tartományfőnökségem alatt megnyitottuk a Szent Angéla Iskolát Budapesten; Kárpátalján ferences misszió indult, több kolostor került vissza rendi kezelésbe (Szeged, Szécsény, Mátraverebély-Szentkút, Gyöngyös, Pest).

1994-től házfőnök és plébános lettem Margit körúton.

Jelenleg 13 helyen működünk az országban, plusz Ukrajnában, Kárpátalján a misszióban.

A Magyar Állam az egyházi iskolákért és a határon túli magyarságért végzett szolgálatomat a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetését adományozta.

Hetvenedik születésnapomon Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes úr szép szavakkal köszöntött.

Most már csak az Úristen irgalmáért fohászlok Pusztai Sándor versével:

Ki hegyre megy

Ki hegyre megy, annak
kardok közt kell járni
S odafent a csúcson
Keresztnek kell állni.

Az jut csak oda fel,
Kit Isten keresztel.
De nem babérággal,
Tövissel, keresztel.

Százezer kard éle
Fog szívébe vágni,
Mégse engedj, Uram
Félúton megállni!